Вийшов в поле боровик
та й узявся в боки,
бо він бачити не звик
обрії широкі.

Покрутився на нозі,
реготом залився,
танцюристці-стрекозі
в пояс уклонився.

Довго зайчика ганяв,
виспавсь на пісочку.

Коли вечір вже настав,
викупавсь в струмочку.

Треба вже й додому йти,
суне ніч-циганка.

Почала гриба трясти
люта лихоманка.

Розболілась голова,
коле в усі, нежить...
Може, з тиждень або два
боровик пролежить.

Заблудився серед трав,
наколов десь ніжку,
ледве-ледве дочвалав
і упав на ліжко.

В хаті — лишенько моє!
Щось страшне знялося:
батько в груди себе-б'є,
мати рве волосся.

Звали знахаря-крота,
забігала мишка...
Горе! в грудях хрипота,
в легенях задишка.

З хліва кликали жука,
ящірку-ворожку,
прикладали павука,
розтинали ніжку.

Виганяли переляк
("Йди, мовляв, до лиха!").
Боровик палав, як мак...
(Думали, бешиха...)

Йшла бабуся, як на те
очі вже старенькі,
не розгледить, що росте —
погань чи опеньки.

Йде, нагнеться, візьме щось
і у кіш положить,
і старій чогось здалось,
що вона поможе.

"Гей, до нас, бабусю, йдіть!"
закричали з хати.
"З ліжка дворого зведіть,
треба рятувати!"

В руки хворого взяла,
плигає, сміється
і цілує без кінця:
"Боровик, здається!

Йди до гурту! Веселіш
буде тут малому..."
І, поклавши його в кіш,
понесла додому.